

När kennelhostan kom på besök

Läsarberättelse av Ingela Dittmann

Alla har väl hört talas om den, många fruktar den och de flesta vaccinerar och tror att det ska räcka...

Sensommaren börjar närma sig, det är mitten av augusti och jag får långväga och långtida besök av en vän. Något jag både sett fram emot och gläder mig åt! En vän med fem hundar, en vän med kennel. Hemma har jag vid tillfället fem hundar, en valp på fem månader är på "kollo" hos en annan vän. Tack och lov skulle jag senare komma att tänka! Alla närvarande hundar är vaccinerade, tre av mina är vaccinerade i våras och de andra två året innan.

Besöket på promenad i naturreservatet

Så trevligt att få besök! Min äldsta tik börjar löpa strax innan besöket, men sånt är livet med kennel, det är inte alltid bekvämt. Snart följer mina övriga två tikar med och vi har tre löpande flickor i huset och fyra hanar,

varav den ena är en fyra månaders valp.

Det är en del trixande med att ordna så att alla hanar får eget utrymme och att tikarna, som straxt börjar bjuda ut sig, hålls separat. Det är fortfarande fint väder ute, vi kan relativt enkelt växla runt hundarna i olika rum och uteplatser.

Efter ett par dagar börjar två av de besökande hundarna hosta. Min vän tror kanske det är noskvalster? Det låter dock inte snorklande utan mer hostande och mina tankar går till kennelhosta. Vi avvaktar lite för att se om det var tillfälligt men hostandet förvärras, de har vitt skummande slem i svalget vid närmare titt och det är tydligt att det är kennelhosta.

Det är nu jag tackar min lyckliga stjärna för att min valp är på kollo... Valpen får förlängd kollo tid tills faran är över. Givetvis blir min vän ledsen att hon förde med sig hostan, men hon kunde ju inte veta, det är sånt som händer. Vi får ta det som det är och hoppas att allt går bra och helt enkelt sätta oss i karantän är min mening.

Våra planer omformas. Jag meddelar den inplanerade viltspårinstruktören att vi behöver ställa in aktiviteten och vi fokuserar på att låta hundarna ta det lugnt och vara hemmavid. Innan vi stannar hemma på gården tar vi en tur till apoteket och införskaffar den rekommenderade hostmedicin.

Jag förväntar mig inget annat än att alla kommer att få symtom, mer eller mindre, såsom det brukar vara vid kennelhosta. Smittan är i hemmet, hundarna är inom samma väggar och har lekt med varandra i flera dagar, att tro att vi ska slippa undan är inte rimligt.

Det börjar med att Winga nyser och sen hostar, snart därefter kom Enya, dessa båda flickor har lekt massor med en av de hundar som insjuknade först. De är hängiga i ungefär ett dygn och sen repar de sig sakta men säkert. Hostan sitter dock i och det skraller men de är pigga i övrigt. Sen kommer Wega och hon har dessutom gått in i höglöpet och alla försök till parningslekar med övriga flickor leder till skrallande

När kennelhostan kom på besök

hosta. Alla flickorna snorar klart snor från nosen men man ser att förloppet går åt rätt håll och snart har de alla också löpt över.

Hittills har pojkarna klarat sig, de är avskilda från flickorna på grund av löpen. De först insjuknade besökande hundarna börjar bli friska och det är dags för besöket att vända hemåt igen.

Jag introducerar hanarna tillbaka till flickorna när löpen är klara och det tar inte lång tid innan Wilse börjar snora och hosta men han tillfrisknar fort och hostar bara några dagar. Min äldsta hane Zaffe är vid denna tiden 12½ år. Han verkar först som om han klarat sig helt. Inget snorande, inget hostande, men så en morgon verkar han lite loj och nyser ett par gånger och äter lite dåligt på frukosten. Inte likt honom alls, mat är favoriträtten och har alltid varit. Jag tycker hans nos är lite blöt och ser en droppe snor. Ok, han slipper inte undan, det tog bara längre tid tydligen.

Augusti månads sista dag är solig och varm, vi är hemma och hundarna går in och ut som de vill medan jag pysslar runt lite på gården. Jag kollar till Zaffe extra och ser till att han dricker vatten ordentligt och sticker åt honom lite extra gott som han halvhjärtat tar. Han är lite "off" men inget alarmerande. På eftermiddagen bestämmer jag mig för att hämta grus som jag blivit lovad och ringer för att kolla att jag kan få hjälp att lasta släpvagnen. Jag ska komma efter fem för att få lathjälp, så jag sätter in hundarna i bilburarna och kopplar släpvagnen och åker iväg. Ärendet är kort och det väntas sämre väder så jag vill gärna få detta uträttat.

Klockan drar iväg och vi är tillbaka på gården ett par timmar senare. En efter en

lyfter jag hundarna ur bilen till den inhägnade trädgården och de springer glatt iväg och är lyckliga att de är hemma igen. Jag lyfter ut Zaffe sist, han känns slapp och liksom tung när jag lyfter honom så jag sätter ner honom försiktigt på marken utanför hägnet. Han står knappt på benen, tar ett par vingliga steg och liksom segnar ihop.

Jag lyfter direkt upp honom igen och kollar slemhinnorna som är bleka och han börjar darra kraftigt. Jag inser att han fryser, han har feberfrossa. Jag bär in honom och hittar en filt att lägga om honom. Jag tar tempen samtidigt som jag konstaterar med en blick på klockan att de enda som har öppet är djursjukhuset. Jag ringer direkt och får i samma ögonblick fram en temp på 37,2 och han frossar så hela han skakar. Jag inser att han håller på att bli rejält sjuk och det enda rimliga med tanke på kennelhostan som far genom mitt huvud är lunginflammation.

När vi kom in till Djursjukhuset låg Zaffe helt slapp i sin filt

Djursjukhuset svarar snabbt i telefonen och jag säger att jag är på väg in akut med en hund som har en misstänkt lunginflammation och jag förklarar snabbt att

När kennelhostan kom på besök

hela flocken genomgått hostan och att vi behöver komma in via isoleringen. Jag re-
dovisar alla symtom och temp och med
hunden i famnen och luren i örat skyndar
jag ut till bilen. Ser till att lägga Zaffe be-
kvämt i en bur med filter runt sig och kopp-
lar flämtande lös släpet med grus. Vid detta
laget står alla hundarna och ser nyfiket på
mig genom grinden och undrar förmodlig-
en vad jag pysslar med. Djursjukhuset skri-
ver in att vi är på väg och jag skyndar mig
lasta in alla hundar igen och ger de en god-
bit eftersom det ju snart är matdags. Fyller
vattenflaskor och vattenkoppar igen i bilbu-
rarna, låser och åker så snart jag förmår
iväg.

De ringer från djursjukhuset och undrade
om jag visste ungefär när jag skulle an-
lända, jag är där inom en kvart säger jag
som redan hunnit lämna ön vi bor på och
ser bron i backspegeln. Vi får komma in
direkt och som tur var är det inte jätte-
många akutfall ännu så det går relativt fort
att få träffa veterinären.

Prover tas, tempen tas, den var nu uppe i
38,8. Veterinären kommer in och lyssnar
på lungor och hjärta. Lungorna låter inte
helt klara och andningsfrekvensen är hög,
däremot hörs inget fel på hjärtat vilket gör
mig glad mitt i allt. Han är ändå på väg att
fylla 13 år så ett hjärta utan blåsljud i den
åldern är ju något jag uppskattar extra
mycket! Lungröntgen genomförs och en ny
temp tas, den är nu uppe i 39,8, det har
gått en timme sen förra tempen. Frossan är
nu helt borta och han är bara väldigt varm
och börjar hässja.

Veterinären kommer in och meddelar att
röntgen visar på lunginflammation, likaså
proverna då sänkan är skyhög, hjärtat ser
normalt ut på bilderna. Han får medicin

och vi får, efter löfte om att återkomma om
han blir sämre, åka hem. Vi är hemma runt
midnatt. Hundarna får äntligen mat och de
springer glatt runt i natten och leker efter
allt bilåkande. Jag matar Zaffe med vatten
med en spruta. Små doser i mungipan un-
der tungan, han är så svag att han inte or-
kar dricka själv, han andas fort och han vill
bara vara i famnen. Med stöd kunde han
kissa innan vi gick in men jag tar på honom
en blöja om han skulle kissa på sig.

När alla gjort sina behov och lekt färdigt så
stänger jag huset och jag bäddar i soffan
med filter och täcken och kuddar. Något
hundarna älskar är när vi alla sover i soffan
så de är genast med på noterna. Alla kom-
mer till ro.

*Första morgonen efter insjuknandet när jag
vaknar ligger han stilla och sover mot mig*

Jag sitter med Zaffe hela natten i famnen
inbäddad i en mjuk filt. Jag ser till att han
har andningsvägarna fria och att andnings-
frekvensen är jämn och inte ökar, av och
till slumrar jag till och när dagen gryr är allt
lugnt och stilla, alla hundar sover, Zaffe
ligger med sitt huvud på min arm och vilar
tungt mot min kropp. Jag sitter och lyssnar
på hans andetag och känner den lilla varma
kroppen ligga lugnt sovande mot mig. Min
arm stödjer honom i samma grepp som när

När kennelhostan kom på besök

vi satte oss och jag inser att det kommer smärta ordentligt när jag väl ska försöka använda armen.

Efter ett par dagar börjar blicken bli mer klar och han är mer vaken

De kommande två dygnen blir han sakta bättre, jag bär ut honom så han kan göra sina behov, matar honom med vätskeersättning och lockar med extragod näringstät återhämningsmat som han tar nån liten bit av. Han står orkeslöst och vingligt först när vi är ute men sakta kan man se att medicinen verkar och han blir alltmer stadig för varje utgång. Andningsfrekvensen blir allt bättre och lugnare och efter ett par dygn vågar jag lägga mig ned i sängen, givetvis med Zaffe vid min sida så jag lätt kan märka om något händer. Han vill själv ligga bredvid mig och mer plant när han vilar och jag förstår att det har vänt.

Veterinären ringer ett par gånger och kollar hur han mår och vi ska tillbaka på återbesök

om några dagar. Det tar en hel vecka innan vi får en hostfri dag och han börjar bli sitt vanliga jag alltmer igen. Ny lungröntgen och nya prover visar att han håller på att tillfriskna. Vi behöver inte komma in igen om han inte blir sämre av nån anledning.

Vi klarade det, han klarade det och jag är så tacksam att det gick vägen. Det tog flera veckor innan jag kunde säga att han var helt återhämtad och sig själv fullt ut. Visst har man hört om hundar som blivit riktigt sjuka av kennelhostan och visst vet man att äldre och yngre djur är känsligare. Sådär generellt vet man ju det, men jag har varit förskonad från att uppleva det till nu. Ta hand om er och de fyrbenta och undvik hostan!

Efter en vecka är svansen åter upp och vi har hostfria dagar

Text och bild: Ingela Dittmann

Vad är kennelhosta?

Man skulle ju kunna tro, med anledning av namnet, att det är något som enbart drabbas kennlar men så är inte fallet.

Namnet är egentligen ett samlingsnamn på en smittsam luftvägsinfektion hos hundar. Ett av de vanligaste symtomen är just hosta men även andra förkylningssymtom som rinnande nos, nysningar, feber, halsont och förlust av aptiten finns med i bilden. En del kan också bli lite lösa i magen.

Oftast börjar hunden hosta hastigt, ibland kan man tro att hunden satt något i halsen, ibland hostar de så mycket att de kräks upp vitt skummande slem.

Sjukdomen orsakas av flera olika smittämnen, exempel på några är; Parainfluensavirus (förkortas Pi och finns med i den vanliga vaccinationen de flesta gör regelbundet, DHPPi), Respiratoriskt coronavirus, Adenovirus typ 2 och Bordetella Bronchiseptica, det sistnämnda är en bakterie.

I de flesta fall tillfrisknar hunden spontant bara de får vila och ta det lugnt, den kan behöva hostmedicin om hostan är kraftig. Rådgör med din veterinär vilken du ska välja. Hostan är ofta skrällande och påminner om kikhosta hos människor i karaktären.

I vissa fall kan det tillstöta komplikationer såsom lunginflammation. Individer som är äldre eller väldigt unga eller har någon annan underliggande sjukdom har lättare att få komplikationer, men det behöver inte alltid vara just dessa som drabbas hårdast.

Det tar mellan 2-10 dagar från det att hunden smittats till den får symtom men alla hundar som kommit i kontakt med smitta blir inte sjuka, däremot kan tillsynes friska

hundar bära med sig smittan och föra den vidare trots att de själva inte har symtom.

Kennelhosta sprids genom direktkontakt som när hundar hälsar på varandra eller leker med varandra.

Det smittar också via så kallad droppsmitta, smittämnen som svävar i luften som exempelvis när en smittad hund haft nysningar och små partiklar svävar kvar i luften i närområdet runt den nysande hunden.

Smittämnena kan överleva en kortare tid på ytor och föremål, vattenskålar, leksaker, golvet, bäddar med mera.

Det kan också smitta indirekt via kläder och händer, exempelvis om en person umgås med och klappar en smittad hund och sen går till en frisk hund som den klappar.

Risken för smitta ökar ju fler hundar som träffas och om man dessutom är inomhus och det är trångt ökar risken än mer. Stora inomhusarrangemang såsom utställningar eller andra tävlingar är ofta ställen där kennelhosta har lätt att sprida sig.

Det är vanligt att hunden vid insjuknandet får en febertopp och äter lite sämre och vill vila, oftast varar detta något dygn. Detta ska vara övergående, om symtomen blir värre, febern stiger hastigt och högt eller kvarstår på ett oroväckande sätt eller att allmäntillståndet är kraftigt påverkat behöver man kontakta en veterinär snarast.

Hostan i sig kan hålla i sig flera veckor efter att hunden tillfrisknat, det viktiga är att hunden är pigg i övrigt, så kommer luftvägarna läka ut av sig själva och hostan ebba ut.

För att undvika att sprida smittan gör man

Vad är kennelhosta?

bäst i att sätta sig själv och sin/sina hundar i karantän genom att helt enkelt inte träffa andra hundar, inte gå till hundrastgårdar och hålla sig avskild tills sjukdomen är över.

Vaccination

I grundvaccinationen som Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA) rekommenderar att vi gör ingår kennelhostan (Pi). I övrigt ingår i vaccinet Valpsjuka (D=Distemper) Smittsam leversjukdom (H=Hepatitis) och Parvovirus (P=Parvo). Därav förkortningen DHPPI.

Rekommendationen säger att första vaccinationen bör ske vid 7-8 veckors ålder för att motverka sjukdomsutbrott då de maternala antikropparna (kommande från modern genom dimjölken) börjat sjunka.

En andra vaccination efter 12 veckors ålder, då man kan förvänta sig att de maternala antikropparna är tillräckligt låga för att valpen själv ska skapa ett långvarigt immunologiskt skydd.

Till sist en påfyllnad runt ett års ålder, där efter har valpen en grundvaccinering.

Efter det bör man inte revaccinera med DHPPI oftare än var tredje år. Problemet med detta när det gäller kennelhosta (Pi) är att just den delen i vaccinet inte räcker så länge som tre år.

Därför finns det vacciner som är specifikt riktade mot just kennelhostan som man tar en gång per år.

Det finns ett vaccin som man ger med en injektion under huden och ett som ges direkt i nosen, ungefär som näsdroppar.

Ingen av vaccinerna mot kennelhosta ger ett hundra procentigt skydd, dock brukar vanligtvis hundar som vaccinerats få ett lindrigare förlopp av sjukdomen.

Sponsorkommittén informerar

Brit Care avtalet upphör

Vår huvudsponsor BritCare har sagt upp avtalet från 2024. Detta på grund av att företaget blivit uppköpt och omorganiserats. Vi har under hösten arbetat intensivt med att finna en ny fodersponsor men ännu inte funnit någon. Arbetet fortsätter såklart men från 2024 så står vi just nu utan fodersponsor.

HUMLE i Kalvsved

Vi har inlett ett samarbete med HUMLE i Kalvsved som har en närproduktion av fina produkter för både djur och människa. Vi kommer få en medlemsrabatt i deras butik

och de kommer sponsra arrangemang under 2024. Se gärna deras annons på sidan 37.

Svedea

Avtalet med Svedea är förlängt ett år till.

Vill du hjälpa till i sponsorkommittén?

För att arbeta i sponsorkommittén behöver man inte sitta med i styrelsen. Det är ett roligt och innovativt arbete och framförallt viktigt för klubben att ha sponsorer. Du kanske har idéer om framtida sponsorer/samarbetspartners? Hör av dig så berättar vi mer!

sponsor@ccclub.se

